

سی و پنجمین جشنواره بین‌المللی
فیلم‌های کودکان و نوجوانان
International Film Festival
for Children and Youth
Isfahan, October 7th to 12th, 2023

پروانه‌های قلم‌سینما
35th
شماره پنجم

قصه‌های کودکانه روی پرده سینما

ارتباط با نوجوانان به واسطه خیال‌پردازی‌ها

حمیدرضا دشتگرد
خبرنگار نوجوان

کارگردان فیلم یک تکه ابر در نشست خبری این فیلم در حضور عوامل گفت: از سال ۸۵ سینمای تجاری را کنار گذاشتم و تصمیم به ساخت فیلم کودک و نوجوان گرفتم. به گزارش کمیته خبرنگاران نوجوان سی و پنجمین جشنواره بین‌المللی فیلم کودکان و نوجوانان، روز سه شنبه ۱۸ مهر و در چهارمین روز از جشنواره، فیلم سینمایی یک تکه ابر اکران و نشست خبری آن با حضور عوامل فیلم برگزار شد.

علی قوی‌تن، کارگردان این اثر، در گفت‌وگو با خبرنگاران اظهار کرد: ساخت فیلم یک تکه ابر بعد از تحقیقات اولیه و حدود هشت ماه طول کشید تا ساخته شود و ایده آن از یک داستان واقعی در یکی از شهرهای ایران الهام گرفته شده است.

او با اشاره به اینکه در جشنواره‌های خارجی فیلم‌هایی با این ژانر بیشتر پذیرفته می‌شود، افزود: این نوع داستان‌ها، داستان‌هایی واقعی هستند که زندگی و وقایع جامعه را نشان می‌دهند و به مسائل نوجوانان می‌پردازند. ما در شرایط امروزی نیازمند این نوع فیلم‌ها هستیم.

کارگردان فیلم یک تکه ابر در پاسخ به پرسش خبرنگار نوجوان در رابطه با اینکه هدف او از ساختن این فیلم چیست، گفت: هدف اصلی فیلم این است که بچه‌ها می‌توانند بزرگ فکر کنند و به هدف‌ها و آرزوهای خود برسند. همین سبب می‌شود تا آینده موفق داشته باشند.

او تصریح کرد: از سال ۸۵ سینمای تجاری را کنار گذاشتم و تصمیم به ساخت فیلم کودک و نوجوان گرفتم تا بتوانم تأثیری در جامعه کودکان و نوجوانان ایجاد کنم.

علی قوی‌تن با اشاره به اینکه در نوجوانان خیال‌پردازی وجود دارد، بیان کرد: دلیل اصلی اینکه در فیلم خیال‌پردازی‌هایی می‌بینیم، این است که نوجوان در این سن خیال‌پردازی‌هایی می‌کند. سعی کردیم با این کار حس و حال نوجوانان را نمایش دهیم و با آن‌ها ارتباط برقرار کنیم.

خیابان ملک فیلمی نمادگرا در ادامه قصه‌های مجید

امیرحسین ابراهیمیان
خبرنگار نوجوان

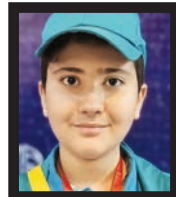
فیلم خیابان ملک به نویسندگی و کارگردانی «احسان سلطانیان» روز سه شنبه، هجدهم مهر، برای کودکان و نوجوانان سی و پنجمین جشنواره بین‌المللی فیلم‌های کودکان و نوجوانان در اصفهان اکران شد. فیلمی ملودرام برای ادای دین به «کیومرث پوراحمد»، سازنده اثر ماندگار «قصه‌های مجید».

فیلم سلطانیان در ادامه قصه‌های مجید که چالش‌ها و دغدغه‌های زندگی بچه‌های دهه شصتی را بیان می‌کند، بچه‌های دهه نودی را با چالش‌ها و خصلت‌های جدید به تصویر کشیده است و مخاطبان کودک «خیابان ملک» می‌توانند با شخصیت‌های آن هم‌ذات‌پنداری کنند؛ همچنین این کارگردان سعی کرده است در دکوپاژ، میزانشن و موسیقی متن فیلم نیز شبیه به سریال کیومرث پوراحمد عمل کند. این اثر که در شهر اصفهان ضبط شده است، به این دیار ادای احترام می‌کند و فرهنگ، لهجه بناهای تاریخی و نمادهای آن را به نمایش می‌گذارد و باید گفت که این اثر بدون اصفهان هویت خود را از دست می‌دهد و دیگر نمی‌تواند پیام خود را به مخاطب انتقال دهد.

خیابان ملک در عین سادگی و جذابیت نمادگراست. شخصیت میثم، عاشق لامپ و اجسام نورانی بود که نشانه‌ای از روشنگری برای آینده یک مرد است و مهسا، شیفته گل و گیاه است که نمادی از نشاط، سرزندگی و هنردوستی است.

فیلمی برای کودکان که بزرگ‌ترها باید ببینند

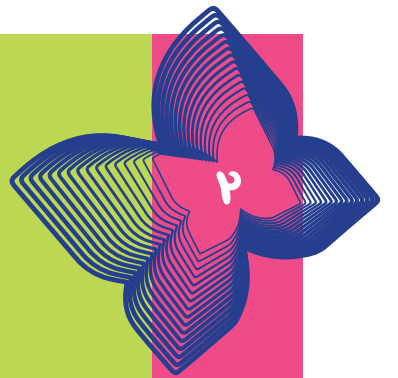
فرید حبیب‌زادگان
خبرنگار نوجوان

نشست خبری فیلم استعداد من از سری فیلم‌های سی و پنجمین جشنواره بین‌المللی فیلم‌های کودکان و نوجوانان با حضور حمید عبداللهی، کارگردان و هادی مسعودی، دستیار اول کارگردان این فیلم، روز دوشنبه ۱۷ مهر برگزار شد.

به گزارش کمیته خبرنگاران نوجوان این جشنواره، حمید عبداللهی، کارگردان استعداد من، در رابطه با داستان فیلم گفت: داستان این فیلم تجربه شخصی من است. من در کودکی عاشق بازیگری بودم؛ اما پدرم مخالف این موضوع بود. زمانی که کلاس چهارم یا پنجم دبستان بودم، در یک برنامه عروسی بازی کردم که آن برنامه صبح جمعه‌ها پخش می‌شد. روزی که قرار بود قسمت اول پخش شود، می‌ترسیدم از پدرم کتک بخورم؛ اما زمانی که من را روی صحنه دید، این‌گونه ابراز کرد که گویی می‌دانسته است من موفق می‌شوم. اینجا بود که ایده فیلم خودم را پیدا کردم.

کارگردان این فیلم درباره زمان استارت پروژه بیان کرد: پروژه از بهار ۱۴۰۱ آغاز شد؛ درواقع این فیلم بخشی از یک مجموعه ۲۰ قسمتی تلویزیونی به نام ایستگاه بود؛ اما به خاطر مشکلات مالی این پروژه پخش نشد. بعد از آن هم با هزینه شخصی کار پیش رفت که همین قضیه سبب شد تا یک سال و نیم تولید کار طول بکشد. عبداللهی درباره مکان فیلم‌برداری و حضور بازیگران در استعداد من افزود: ما تمام فیلم را در اصفهان ضبط کردیم؛ اما بازیگران از شهرهای مختلف ایران بودند. ما برای نقش امیرعلی در فیلم از حدود چهار هزار نفر تست گرفتیم و در آخر در این نقش از مهرشاد صفری استفاده کردیم. انتخاب او دو سال طول کشید. عبداللهی در خصوص پیام این فیلم بیان کرد: این فیلم به پدر و مادرها آموزش می‌دهد که نباید علاقه‌های خود را به فرزندانشان تحمیل کنند؛ بلکه باید به جای دست‌وراندن، به خواسته‌های کودکان گوش دهند؛ به همین دلیل معتقد هستیم که «استعداد من» فیلمی برای کودکان است که بزرگ‌ترها باید ببینند.

فیلم سازی برای کدام نوجوان؟!

مانده جوانی خبرنگار

این روزها که تنور فیلم های کودک و نوجوان از همیشه داغ تر است، به سراغ مشاور کودک و نوجوان رقتیم تا نظرشان را درباره فیلم هایی که برای کودکان و نوجوانان این سرزمین ساخته می شود، بدانیم. مریم قاسمی، فعال حوزه نوجوان، درباره فیلم های کودک و نوجوان برلمان از دغدغه هایش در این زمینه می گوید.

۱۷ کودکان و نوجوانان چگونه از فیلم ها تاثیر می پذیرند؟

تأثیرات فیلم ها روی بچه ها مسئله واضحی است. بچه ها از فیلم ها الگوبری می کنند؛ مخصوصا از شخصیت فیلم هایی که امتداد دارند؛ منظور سریال ها و فیلم های سینمایی چند قسمتی است. بچه ها با شخصیت های این گونه فیلم ها هم ذات پنداری می کنند. به دنبال این هم ذات پنداری الگوسازی می کنند و در ناخودآگاه آن ها را به عنوان قهرمان می پذیرند. اگر این الگوها شخصیت هایی مثبت باشند، بچه ها تأثیر مثبت می پذیرند و برعکس. این مسئله در حال حاضر برای انیمیشن ها اهمیت بیشتری پیدا کرده است و بسیاری از کودکان به صورت جدی پیگیر انیمیشن ها هستند.

۱۷ آیا فیلم هایی که این روزها برای کودکان و نوجوانان ساخته می شود، متناسب سن و علائق آن هاست؟

فیلم هایی که در ایران ساخته می شود، برای کودکان مناسب است؛ نهایتا تا پایه ششم، هفتم، برای ۱۳-۱۴ سال به بالا اصلا فیلم مناسبی ساخته نشده است. این سنین زانهای مناسب خودشان را دارند. فیلم های تینیجری را که در حال حاضر در دنیا ساخته می شود، اصلا در ایران نمی بینیم. بعضی فیلم های ساخته می شود که موضوع هایی مناسب بزرگسالان دارد و فقط کودکان یا نوجوانان در آن ایفای نقش می کنند. در این زمینه متأسفانه فیلم هایی را که بیانگر مسائل به روز نوجوانان باشد، مشاهده نمی کنیم؛ حتی ادبیات فیلم ها مناسب نوجوان نیست و نوجوان را جذب نمی کند.

۱۷ از تأثیرات خوب و بد فیلم ها بر کودکان و نوجوانان بگویید.

بچه های الان فیلم باز شده اند و به دنبال سریال ها و فیلم های دنباله دار هستند. در حال حاضر بچه ها هرچه را در تیلیفکس هست، به صورت جدی دنبال می کنند؛ اما در ایران این چنین فیلم هایی ساخته نمی شود و اگر هم باشد، اصلا در رقابت با فیلم های خارجی قرار نمی گیرد. نوجوانان و حتی بعضی کودکان به شدت به دنبال انیمه ها و فیلم های گره ای هستند، انیمه ها و فیلم هایی که برای بزرگسالان ساخته می شود و حتی برای نوجوان مناسب نیست.

نوجوانان دوره دوم دبیرستان به فیلم های تینیجری آمریکایی بسیار علاقه مند هستند. فیلم هایی که پر از صحنه های نامناسب است. برای این دوره نیز اصلا به یاد ندارم فیلمی ساخته شده باشد.

۱۷ از اهمیت والدین برای جهت دهی و انتخاب فیلم مناسب برای نوجوانان بگویید.

در دوره نوجوانی، والدین نقش مؤثری ندارند. الگوبری نوجوان از دوستان و هم سالانش است؛ البته والدینی که ذوق و سلیقه نوجوان را بشناسند، می توانند در الگوبری او را کمک کنند؛ اما زمانی که دست والدین خالی است و الگوی مناسبی برای ارائه در زمینه فیلم وجود ندارد، والدین چگونه می توانند جهت دهی داشته باشند؟

۱۷ چه مسائل و مشکلاتی برای کودکان و نوجوانان وجود دارد که به واسطه فیلم سازی می توان آن ها را حل کرد؟

مسائل زیادی برای نوجوانان این سرزمین وجود دارد که فیلم سازان می توانند برای حل آن ها فیلم بسازند. یکی از این مسائل، ندادن استقلال کافی به نوجوان (یکی از اصلی ترین مسائل نوجوان) است که موجب بسیاری از اختلال ها در این سن می شود؛ کمال گرایی والدین برای نوجوانانشان نیز یکی از مسائل مهم این سن است؛ این مورد هم باعث نادیده گرفتن استقلال نوجوان می شود.

ناامیدی نوجوانان به آینده که بسیار شاهد آن هستیم. گیم، اعتیاد به گیم و علت آن؛ مثلا فیلمی ساخت که شخصیت اول آن یک گیراست و اعتیاد شدیدی به گیم دارد؛ بررسی علت این اعتیاد و دنیای ذهنی آن فرد.

۱۷ آیا جشنواره کودک و نوجوان می تواند گره ای از مشکلات کودکان و نوجوانان باز کند؟

به نظر من جشنواره فیلم کودک و نوجوان یک جشنواره سوری است و با یک قشر خیلی خاصی ارتباط می گیرد؛ نوجوانانی که خبرنگار هستند یا پدر و مادرشان در این زمینه ها فعالیت دارند یا به واسطه مدرسه به جشنواره می روند. تعداد زیادی از نوجوانان از این رویداد اطلاعی ندارند و برایشان اهمیتی ندارد. جشنواره باید به گونه ای باشد که نوجوانان منتظر شروع آن باشند، با اشتیاق به دنبال فیلم های تولیدی در جشنواره باشند و محصولات جشنواره در طول سال بچه ها را راضی کند.

۱۷ چگونه بچه ها می توانند با فیلم ها ارتباط برقرار کنند؟

همه آدم ها الگوبری می کنند؛ الگوبری می تواند به اساس نیازشان ساخته شده و کیفیت مطلوب را داشته باشد. می توانند با آن فیلم ارتباط برقرار کنند.

قصه های کودکانه روی پرده سینما

فیلم های کودک باید وجود داشته باشد، مهم نیست؛ به علاوه، در جلوه های بصری از جمله اصلاح رنگ کار کودک، باید از کارهای دیگر متمایز باشد.

در نهایت محتوا و تکنیک همراه باهم باید پیامی تربیتی را به مخاطب کودک خود انتقال دهد و نکته ای را به او بیاموزد که در هیچ قالب و فرم دیگری نمی گنجد. هرکدام از این سه عامل، یعنی داستان و تکنیک و پیام، اگر نباشند، ما اثر موفقی نخواهیم داشت. اگر فقط به تکنیک متوسل شویم، نهایتا برای چند دقیقه ای او را سرگرم کرده ایم و اگر تنها بر داستان تکیه کنیم و جنبه های دیگر را در نظر نگیریم، فیلم از حوصله خارج خواهد شد و مخاطب خود را از دست می دهد.

➤ شروط اقتباس از ادبیات کودک

در زمینه اقتباس از ادبیات، در ابتدا باید بدانیم اوضاعمان در ادبیات کودک چگونه است؟ چه داستان هایی مکتوب شده اند؟ چگونه نظر مخاطبان را به خود جلب می کنند؟ کدام یک از این داستان ها اقتباس سینمایی شده اند و آیا اقتباس های موفقیت آمیزی بوده اند؟ برای اقتباس از ادبیات کودک هنگام ساخت فیلم برای این طیف، دو شرط لازم است: اول اینکه، در حوزه ادبیات و داستان کودک دستان پر باشد و تمام موارد ذکر شده را هنگام تولید اثر در نظر

به خود جلب کرده اند و آیا خصوصیات و ویژگی های تبدیل شدن به فیلم سینمایی را داشته اند یا خیر؟

برای اقتباس مهم ترین نکته آن است که درام حفظ شود تا قابلیت تبدیل به اثر سینمایی را داشته باشیم؛ اما چنانچه داستانی فاقد درام باشد، یا باید از آن چشم پوشید، یا نویسنده با مهارت درام را به آن بیفزاید. این در واقع کلیدی ترین نکته در اقتباس است که فارغ از ژانر و مخاطب باید به آن توجه کرد.

مورد بعدی آن است که توجه داشته باشیم صرف وجود کاراکتر کودک یا نوجوان در فیلم یا کتاب به معنای آن نیست که ما یک محتوای کودکانه خلق کرده ایم. گاهی در فیلم ها از کودک به عنوان نمادی از پاک، راست گویی و سادگی استفاده می شود و فیلم ساز سعی دارد مفاهیم روشنگرانه ای را به وسیله او انتقال دهد که از صبر و حوصله کودک نتهتجا خارج است، بلکه محتوای فیلم را درباره کودک هم نمی توان تلقی کرد.

در بحث تکنیک نیز باید متذکر شد که فیلم های کودک و نوجوان باید جذابیت لازم برای ابرای او داشته باشد تا حداقل یک بار به تماشا می آن بنشینند. شاید فانتزی در فیلم های بزرگسالان به میزانی که در

مریم سادات موسوی کارشناس سینما

وقتی به خاطرات دوران کودکی مان سری می زنیم، محال است اندکی در دنیای قصه ها توقف نکنیم، قصه ها و داستان هایی که نه تنها ما را به سرزمین های دور و افسانه ای می بردند، بلکه درون مایه تربیتی شان ما را به تفکر وامی داشتند. ما با قهرمان همراه می شدیم، با او می خندیدیم، همراهش با دشمنان می جنگیدیم و در آرزوی پیروزی اش بودیم. چه بسا با همین خیال پردازی ها به خواب می رفتیم و در طول روز خود را به جای آن قهرمان می دیدیم و انتظار می کشیدیم تا ادامه ماجرا را بشنویم. قصه و داستان آنچه را کودک می خواهد، دارد؛ خصوصا اگر همراه با سلاقی و نیاز و درک کودک باشد و همین طور مباحث تربیتی که اگر در آن گنجانده شود، بهترین ابزار برای آموزش ارزش ها و فرهنگ یک جامعه به شمار می آید.

در سال ۱۳۶۱ اولین جشنواره بین المللی کودک و نوجوان در ایران برگزار شد. این بار قرار بود کودکان قصه ها را روی پرده سینما ببینند؛ اما اینجا پرسشی مطرح می شود که چه تعداد قصه و داستان در فیلم های کودک ورود پیدا کرد؟ در واقع تا چه میزان اقتباس از ادبیات داستانی در محتوای ارائه شده برای کودکان نقش داشت؟

برای بررسی این نکته باید توجه کرد که تاکنون در حوزه ادبیات کودک و نوجوان چه داستان هایی وجود داشته اند؟ این داستان ها تا چه میزان توجه مخاطب را

خبرنگار نوشته

آلیسون؛ ملکه رعب و وحشت

فاطمه رجب زاده خبرنگار

چهارمین روز از سی و پنجمین جشنواره فیلم کودک را با دیدن فیلم «ملکه آلیسون» در سانس کودکان داور شروع می کنم؛ فیلمی که پسرک نقش اول آن به دنبال نجات و احیای طبیعت از دست دشمنان است و در این مسیر در عین مواجهه با خطرات فراوان، در نهایت به پیروزی و موفقیت می رسد؛ اما اینکه چطور این مسیر طی می شود، حدیث مفصلی است. با شروع فیلم همه همگی سالن کم می شود؛ بچه ها با دقت به پرده خیره می شوند و کسی لام تا کام حرف نمی زند؛ اما چنین شرحی تنها مخصوص یک ربع ابتدایی اکران است؛ زیرا بعد از آن، فیلم همراه با صحنه هایی می شود که حتی داوران نیز تحت تأثیر رعب و وحشت آن قرار می گیرند؛ سکانس های متعددی که پسرک داستان با دشمنان مواجه می شود و این مواجهه نه تنها نشانی از شجاعت پسرک ندارد، بلکه او در موضع ضعف است و همین باعث می شود کار تا جایی پیش برود که صدای جیغ داوران کودک در کل سالن بیچد؛ علاوه بر این، عده ای از صندلی های خود بلند شوند، به دنبال مری هایشان بروند و برخی دیگر از سالن خارج شوند!

۱۷ سوغات مشهدی ها به جشنواره اصفهان

فیلم بعدی، مسافری از گانورا، جدیدترین محصول «مرکز انیمیشن سوره» است که به دست توانمند مشهدی ها ساخته شده؛ داستان پسرک هایی که برای کمک به دوست فضایی شان به آب و آتش می زنند و در نهایت

بگیریم؛ دوم اینکه، توانمندی لازم را برای تبدیل آن اثر به زبان سینما داشته باشیم.

متأسفانه ما در این زمینه تعداد انگشت شماری آثار ادبی داریم که بتوان به فیلم سینمایی تبدیل کرد. از نظر من می توان این مقوله را به سه گروه طبقه بندی کرد:

۱. **دسته اول**، داستان های شفاهی مکتوب نشده اند. این داستان های مخفی در دل فرهنگ عامه هستند که اگر غبار آن ها را بروبیم و سری به آن ها بزنیم، می توانیم از آن ها بهره بجوییم. زیادند داستان های فولکلوری که سینه به سینه از مادرزکان نقل شده اند و اگر نویسندگان و دستداران فرهنگ آن ها را مکتوب نکنند، با گذر زمان از میان خواهند رفت. اگر این داستان ها مکتوب شده باشند، هم نظر خوانندگان و هم نظر فیلم نامه نویسان و اهالی سینما را جلب خواهند کرد. این داستان ها فرصت مناسبی برای اقتباس آزاد به شمار می آیند و می توان از آن ها بهره جست.

۲. **دسته دوم**، آثاری که قابل تبدیل به زبان سینما به نظر نمی رسند. برخی از این آثار قابلیت دراماتیزه شدن ندارند؛ به همین دلیل، کنار گذاشته می شوند. این گونه آثار به صورت نمایشنامه رادبویی یا قصه های صوتی به مخاطب ارائه می شوند؛ البته بعید نیست که بتوان از آن ها در جهت پیشبرد در سینما نیز الهام گرفت.

۳. **دسته سوم**، آثار ادبی قلیل هستند که بارها اقتباس شده اند، اما اثر مطلوب را نداشته اند. برخی از آثار همچون شاهنامه حکیم فردوسی و مثنوی مولانا به دلیل ثقیل بودن از جهت بار معنایی و فضا سازی و همچنین اهمیت آن ها به عنوان آثاری که به نوعی هویت ملی ما هستند، نویسندگان زیاد به سراغ آن ها نمی روند یا اگر تجربه های ناموفقی وجود داشته باشد، از آن ها می گریزند؛ برای مثال، چند انیمیشن درباره داستان های شاهنامه تولید شده اند؛ اما در آن ها به چند نکته توجه نشده است؛ یک نکته این است که اصالت به شعر و نظم داده شده و دست و پای سازنده را بسته است. البته که هیچ لذتی بالاتر از شنیدن و خواندن اشعار فارسی نیست؛ اما گمان نمی کنم هر مخاطب کودک بتواند معنای ابیات حکیم فردوسی را دریابد؛ در واقع اصل، ساده کردن و به زبان کودکانه گفتن در این آثار نیست؛ اینجا هم کودکان فقط به عنوان یک نام هستند و در واقع فیلم ها برای همان مخاطب بزرگسال ساخته شده اند؛ اما در قالب کودکانه، یکی از راه هایی که می توان از آن ها کمک گرفت، وام گرفتن شخصیت ها از داستان ها و اقتباس آزاد سینمایی است تا به این شکل دست سینماگر آزاد باشد و بتواند در دنیای امروزی و متناسب با حال و هوای مخاطبش فیلمی بسازد که به مذاقش خوش بیاید.

این مسئله که ما گمان می کنیم عینا باید همان داستان را وفادارانه اقتباس یا به تعبیری بازنمایی کنیم، برای فیلم سازانمان محدودیت ایجاد می کند. انظر من، گاهی اقتباس از یک کاراکتر، مثلا قهرمان و ضد قهرمان هم کارآمد است.

➤ توقف در قهرمان و ضد قهرمان غیر ایرانی

صحبت از قهرمان و ضد قهرمان شد؛ یاد نکته ای افتادم. این روزها مسئله ضد قهرمان در چند فیلم و سریال کودک توجهم را جلب کرده است؛ ضد قهرمان هایی که فقط بازیگر و احتمالا نشان تغییر می کند و همه به طور یکسان گرم می شوند. برایشان طراحی لباس یک شکل صورت می گیرد و حتی درصد خلوص بد جنتی شان هم مثل هم است. گاهی به خود زحمت نداده ایم که ضد قهرمان و حتی قهرمان های داستان های بومی خود مان را بررسی کنیم و از آن ها وام بگیریم. با ذکر این نکته، درمی یابیم که نویسنده و شاید فیلم ساز در ضد قهرمان های دوران کودکی خودش، آن هم از نمونه های تولید شده غیر ایرانی، توقف کرده است و همان ها را به بیننده منتقل می کند. به عنوان نکته یابانی باید گفت هرچه بیشتر فیلم سازان با دنیای کودکان مانوس باشند و آن ها را دست کم نگیرند، اثر قابل قبول تری خواهند داشت؛ علاوه بر این، تا هنگامی که مطالعه ادبیات کودک و نوجوان توسط سینماگران این حوزه شکل نگیرد، نمی توان انتظار تولید آثار اقتباسی فارغ از موفقیت و شکست آن داشت.

فیلمی از دیار سیستان و بلوچستان برای کودکان و نوجوانان

برگزاری نشست خبری فیلم «هوک» با حضور خبرنگاران نوجوان و عوامل فیلم

شیدا اکرمی

خبرنگار

در سومین روز از جشنواره فیلم کودکان و نوجوانان، نشست خبری فیلم «هوک» با حضور خبرنگاران نوجوان دختر و عوامل فیلم برگزار شد. در ابتدای نشست، حسین ریگی، کارگردان فیلم «هوک» از آرزوی نوجوانی اش گفت: هیچ وقت فکرش را نمی‌کردم یک روزی برای کودکان و نوجوانان فیلم بسازم. هر دو فیلمی که تاکنون برای کودکان و نوجوانان ساخته‌ام، بخشی از وجود خودم و روایت جنگیدن من برای حضور در عرصه سینماست. من فیلم‌سازی را از جایی آغاز کردم که هنوز در آن استان سینمایی وجود ندارد و فیلم‌دیدن آرزوی ما بود.

او افزود: من به عنوان یک فیلم‌ساز سیستان و بلوچستانی سعی کردم در فیلم‌های خود فضای واقعی‌تری از سیستان و بلوچستان نشان بدهم و این منطقه جایگاهش را در سینمای ایران پیدا کند و از زاویه بهتری به آن نگاه شود؛ همچنین تلاش کردم مردم آن منطقه با تماشای این فیلم‌ها اعتماد به نفس خود را بیابند و بدانند آن‌ها هم می‌توانند به آرزوهای خود برسند. در ادامه، خبرنگاران نوجوان پرسش‌های خود را از عوامل فیلم آغاز کردند و حسین ریگی و علی آشتیانی، کارگردان و تهیه‌کننده فیلم «هوک» به ابهام‌ها و پرسش‌های آنان پاسخ دادند.

کارگردان فیلم «هوک» در خصوص شکل‌گیری سوره ورزشکار فیلم بیان کرد: دانیال شهبخش، اولین بوکسر در تاریخ ایران، از همشهریان من است. من با دانیال و مربی او دوست‌های قدیمی بودیم و احساس کردم سوره خوبی برای فیلم‌سازی است؛ البته از همان ابتدا در صحبت‌هایمان با دانیال به این نتیجه رسیدیم که به‌طورکلی پرتله جوانان سیستان و بلوچستان و ملی پوشان ایران را کارکنیم و هدف، صرفاً پرتله دانیال نبود. از همین جهت طی جلسه‌های متعددی که با بوکسورهای تیم ملی، مربی تیم ملی بوکس و رئیس فدراسیون داشتیم، خاطره‌های آن‌ها را نوشتم و سعی کردم خاطره‌های آن‌ها را به فضای بومی سیستان و بلوچستان نزدیک کنیم و به این صورت سوره فیلم شکل گرفت. او ضمن تأکید بر اهمیت پرداختن به مسائل آموزشی و تربیتی در فیلم کودکان و نوجوان گفت: کار قرار باشد آموزش صرفاً در قالب کادر دوربین باشد. کلاس آنلاین می‌شود؛ اما آموزش در کنار یک روایت درام و سینمایی می‌تواند تأثیرگذار باشد. ما در فیلم «هوک» تلاش کردیم این اتفاق را رقم بزنیم.

ریگی درباره پرسش خبرنگاران از پیام و هدف اصلی فیلم «هوک» افزود: ما با جنگ موافق نیستیم؛ اما با جنگندگی موافق هستیم. خواستیم به نوجوانان ایران نشان بدهیم باید برای رسیدن به آرزوهای خود و خیال‌های نوجوانی بجنگیم و خسته نشویم.

او در پاسخ به اینکه چرا فضای خانه در فیلم با گذشت سال‌ها تغییر کرده بود، اظهار داشت: معمولاً در روستاها

هر دو فیلمی که تاکنون برای کودکان و نوجوانان ساخته‌ام، بخشی از وجود خودم و روایت جنگیدن من برای حضور در عرصه سینماست

ما در سیستان و بلوچستان تهیه سوخت مصرفی و مشکلات تردد بین جاده‌های بود. ما با مشکلات و محدودیت‌هایی روبه‌رو شدیم که هرگز فکرش را نکرده بودیم و این مشکلات از ما انرژی بسیاری می‌برد. خیلی از اوقات فیلم‌ساز پیش از آنکه بخواهد درگیر محتوا و فیلم باشد، درگیر حواشی و محدودیت‌ها می‌شود. او افزود: آموزش و پرورش مهره تأثیرگذاری در حمایت از فیلم‌های کودک و نوجوان و چرخه اقتصادی آن‌هاست. سینمای ما ظرفیت چرخه اقتصادی خوبی در آموزش و پرورش دارد. اگر هر فیلمی توسط دو میلیون دانش آموز دیده شود، اقتصاد آن فیلم تأمین می‌شود و فیلم‌سازان برای تولید فیلم‌های کودک انگیزه بیشتری پیدا می‌کنند. عموماً فیلم‌های ما دچار ممیزی‌های سلیقه‌ای در آموزش و پرورش می‌شود. فیلم‌های کودک و نوجوان با همه ضعف‌هایی که دارند، پیام‌ها و بار آموزشی خوبی دارند. مگر آموزش و پرورش هدفی غیر از این دارد؟ حضور کودکان و نوجوانان در سینما از مسیر آموزش و پرورش، مشکل سینمای کودک و نوجوان جامعه ما را حل خواهد کرد. حسین ریگی نیز به محدودیت‌ها و کمبود بودجه در تولید فیلم کودکان و نوجوان پرداخت و افزود: تولید فیلم کودکان و نوجوان نیز به اندازه فیلم‌های

بزرگ سال بودجه می‌برد و چه بسا بیشتر. برخلاف تصور، فیلم‌سازی در شهرستان بودجه بیشتری می‌برد؛ برای مثال، ما در سیستان و بلوچستان به سختی بیزین تهیه می‌کردیم و هزینه اجاره ماشین در آنجا دو برابر تهران بود. این مسائل در تولید و کیفیت فیلم بسیار تأثیرگذار است. در دنیا بودجه فیلم‌های کودک و نوجوان بیشتر از فیلم‌های جریان اصلی است. عدم توجه به مسئله بودجه فیلم‌های کودک و نوجوان باعث شده است تهیه‌کنندگان رغبت کمتری برای تولید این دسته از فیلم‌ها داشته باشند.

کارگردان فیلم «هوک» در خصوص انتخاب بازیگران بیان کرد: انتخاب بازیگر ترکیبی از تعامل تهیه‌کننده و کارگردان است. ما می‌توانستیم فیلم «هوک» را با بودجه مناسب‌تر و چهره‌های جدید بسازیم؛ اما نگاه من و تهیه‌کننده فیلم این بود که فیلم دیده شود و برای دیده شدن نیاز به حضور چهره‌های معروف داریم. مسئله بعدی که در انتخاب چهره‌های معروف باید به آن توجه داشت، انتقال تجربه و بین‌المللی بودن جشنواره، با ارائه دو زبانه برنامه‌ها توسط مجری و استفاده از پرچم کشورها روی صحنه نمایش داده شد؛ این در حالی است که از نظر ابزارآلات و پروتکل‌ها با فستیوال‌های بین‌المللی فاصله داریم. در این دوره از جشنواره تلاش شد با نورپردازی متفاوت در بخش‌های مختلف حس غافلگیرکننده را در مخاطبان به‌وجود آوریم و شور و هیجان آن‌ها را مضاعف کنیم. پخش انیمیشن سه بعدی با هوش مصنوعی، ویدئو مینیگ در بخش جلوه‌های ویژه و طراحی و نوآوری خلاصه‌ها در اجرای موسیقی‌ها، همچنین استفاده از گروه سرودهای مختلف پرورمنس با ۷۰ عروسک ایرانی و خارجی از دیگر اقدامات این جشنواره بود.

کمیته‌ها

نظری، مسئول کمیته جنبی سی و پنجمین جشنواره فیلم‌های کودک و نوجوان:

تدارک ۲۸۰ اجرای برنامه

در محله‌ها و مناطق

مختلف شعری

کارناوال قطار شادی و شادی پیامی عروسکی از جمله برنامه‌هایی است که در طول برگزاری جشنواره در محله‌های اصفهان به نمایش گذاشته شده است. کارناوال قطار شادی در گذرگاه‌های اصلی جشنواره برپا می‌شود؛ اما برنامه‌های ویژه‌ای برای مناطق محروم از جمله حصه داریم. برگزاری برنامه‌های ویژه مدارس و عموم شهروندان در دو نوبت صبح و بعد از ظهر با محوریت کودکان و نوجوانان انجام می‌شود. پرواز بادبادک‌ها در کوه صفا و تخصصی در ماشین سنگین برای ایجاد سینما سیار، یکی به شکل ثابت در بوستان شاهنامه قرار دارد و دیگری به شکل سیار در محله‌ها در حال حرکت است. در سینما سیار یک تلویزیون شهری با صوت و نور ایجاد شده که هر شب در حدود یک هزار نفر بیننده فیلم‌های سینما سیار هستند؛ همچنین موتور شادی چهارچرخ از دیگر برنامه‌های ویژه مناطق محروم در نظر گرفته شده و فضایی برای کتاب کودک دیده شده است. اجرای برنامه‌ها در ۲۰ فرهنگ‌سرای محلی و مجموعه فرهنگی در اقصی نقاط شهری، برپایی مسابقات نقاشی و مسابقات عروسکی و کار دستی از دیگر برنامه‌های دیده شده است.

نصر اصفهانی، مسئول کمیته افتتاحیه جشنواره بین‌المللی کودک و نوجوان:

تنوع و خلاقیت و طراحی

آیتم‌ها در افتتاحیه

جشنواره به روز شد

تعداد عوامل اجرایی سی و پنجمین جشنواره بین‌المللی فیلم کودکان و نوجوان ۸۰۰ نفر است. آیین افتتاحیه این دوره از جشنواره با تنوع و خلاقیت و طراحی آیتم‌ها، به روزتر از سال‌های گذشته برگزار و از هوش مصنوعی و جلوه‌های ویژه (تلفیقی از نور، صدا، تولید محتوای بصری و...) استفاده شد. در طراحی آیتم‌ها و بین‌المللی بودن جشنواره، با ارائه دو زبانه برنامه‌ها توسط مجری و استفاده از پرچم کشورها روی صحنه نمایش داده شد؛ این در حالی است که از نظر ابزارآلات و پروتکل‌ها با فستیوال‌های بین‌المللی فاصله داریم. در این دوره از جشنواره تلاش شد با نورپردازی متفاوت در بخش‌های مختلف حس غافلگیرکننده را در مخاطبان به‌وجود آوریم و شور و هیجان آن‌ها را مضاعف کنیم. پخش انیمیشن سه بعدی با هوش مصنوعی، ویدئو مینیگ در بخش جلوه‌های ویژه و طراحی و نوآوری خلاصه‌ها در اجرای موسیقی‌ها، همچنین استفاده از گروه سرودهای مختلف پرورمنس با ۷۰ عروسک ایرانی و خارجی از دیگر اقدامات این جشنواره بود.

گفت‌وگو

امروز هر کودک یک سینمای کوچک در اختیار دارد

مهدی سرتاج

کارشناس سینما

وضعیت سینمای کودک با نگاه تقویمی شرایط رو به جلویی نداشته است. به ساخت فیلم‌های دهه ۶۰ و ۷۰ و کمی بیشتر که نگاه کنیم، متوجه این پسرقت می‌شویم. اگر درست و علمی و منطقی برخورد کرده بودیم، الان وضعیتمان خیلی بهتر بود؛ البته فیلم ساخته شده، پول و وقت و انرژی به‌کاررفته، ولی نسبت به ۳۴ سال کار و فعالیت سینمایی موفقیت‌چندانی حاصل نشده است. پیشنهاد می‌کنم بنیاد سینمایی فارابی حداقل هر ساله بیلان جشنواره را در خصوص محتوا، تکنیک، اثرگذاری، نقد و بررسی با ارائه نظر و ارائه به مخاطبان در چندین برنامه کارشناسی شده به معرض نمایش بگذارد تا مسیر روبه‌رشدی ایجاد شود.

نظرات را راجع به سینمای کودک و رسانه در عصر تکنولوژی بفرمایید.

ما سال‌های خوبی را از دست دادیم. فکر نمی‌کردیم روزگاری بیاید که هر کودکی یک سینمای کوچک در اختیار داشته باشد. امروز به روزترین و آتی‌ترین ساخته‌های سینمایی از دورترین نقاط دنیا، چه مثبت و چه منفی، در کمترین زمان در اختیار کودکان و نوجوان ما قرار می‌گیرد. اینکه ما بخواهیم در مقابل خوراک آماده شده برای کودکان و نوجوان در فضای مجازی و رسانه‌های مختلف خوراکی تازه و بهتر داشته باشیم، موضوع مهمی است و باید درباره آن فکر کرد و در آخر اینکه وقتی در رابطه با کودک و محتوای آن فیلم می‌سازیم هم برای کودک و هم درباره کودک باید اندیشه کرد.

محمد رضا نریمانیک سینماگر اصفهانی است که مردم او را بیشتر با نقش آفرینی‌هایش با نام محمد آقا می‌شناسند؛ چهره دوست‌داشتنی و محبوب اصفهانی که با هر کلامش از بس شیرین است، می‌توان با آن چایی خورد و لذت برد. خلاصه کلام اینکه، پولکی و نبات اصفهان که می‌گن، منظورشون مدآقا نریمانیک است. برگزاری جشنواره فیلم کودک فرصتی شد تا از بچه‌ها و سینمای کودک برای ما بگوید.

نظرات را راجع به جایگاه سینمای کودک بیان کنید.

یکی از بهترین فضاهای موجود در سینمای دنیا، سینمای کودک است. سینمای کودک بستر بسیار مناسبی است برای رشد و ارتقای مخاطبان آن که کودکان هستند؛ فضایی برای انتقال مفاهیم تربیتی به صورت غیر مستقیم و رشد و تعالی ذهن کودکان. از آنجاکه کودکان از بالاترین قوه تخیل و رویاپردازی برخوردارند، بسیاری از موضوع‌های مورد نیاز کودک را از همین راه می‌توان انتقال داد.

وضعیت سینمای کودک را چگونه ارزیابی می‌کنید؟

من

عاشق بازیگری هستم

زهره فرداری

دبیر گروه مدیریت شهری

لزوم حمایت خیران فیلم‌ساز تولیدکنندگان فیلم

هادی کیانی فلاورجانی، کارگردان فیلم سوپ خروس؛ برای دومین بار است که در جشنواره بین‌المللی فیلم کودکان و نوجوانان شرکت می‌کنم. در جشنواره سی و سوم با فیلم «آب سرد» با موضوع محیط زیست و با محوریت کودک و نوجوان وارد کار شدم و امسال امیدوارم از فیلم سوپ خروس جایزه بگیرم. ساخت فیلم سوپ خروس یک سال و نیم طول کشید. برای تقویت فیلم‌های جشنواره باید استعداد‌های کودکان و نوجوانان کشف شود و برای اینکه فیلم‌سازان بتوانند فیلم خوب بسازند، باید وارد دنیای بچه‌ها شوند و با آن‌ها ارتباط برقرار کنند تا بتوانند ایده‌های درون بچه‌ها را کشف کنند. حمایت‌های مادی و معنوی از فیلم‌سازان باید در دست‌ورکار بنیاد فارابی قرار بگیرد. من چون ایده دارم، اگر بودجه داشته باشم، می‌توانم چندین فیلم بسازم. باید خیران فیلم‌ساز، شرکت‌ها و سازمان‌ها از فیلم‌سازان حمایت کنند تا آن‌ها بتوانند فیلم تولید کنند و دغدغه مالی برای تولید نداشته باشند. خیر مدرسه‌ساز و مسجد ساز داریم. باید خیران فیلم‌ساز، شرکت‌ها و سازمان‌ها به نوبت یاد بگیرند و کارگردانی هادی کیانی فلاورجانی به سی و پنجمین جشنواره بین‌المللی فیلم کودکان و نوجوان راه یافت.

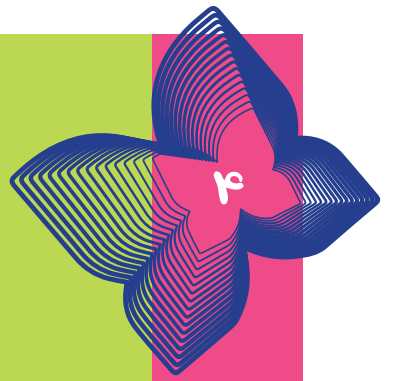
مهری سرتیبی اصفهانی، مادر شهید و متولد ۱۳۲۲ مسن‌ترین بازیگر سی و پنجمین جشنواره بین‌المللی فیلم‌های کودکان و نوجوانان است. او که بازیگر فیلم کوتاه سوپ خروس به کارگردانی هادی کیانی است، در گفت‌وگو با «اصفهان‌زیبا» می‌گوید: «فیلم کوتاه سوپ خروس، اولین فیلمی است که بازی کردم و به دلیل اینکه از جوانی دوست داشتم بازیگر شوم، در این فیلم بازی کردم و هیچ‌گونه توقع مالی هم از کارگردان ندارم.»

او در خصوص اینکه چگونه با کارگردان آشنا شد، بیان می‌کند: «یک روز آقای کیانی درب مغازه دوستش ایستاده بود؛ من هم در کنار ماشینش ایستاده بودم و می‌خواستیم به خانه شوهرم بروم. آقای کیانی به من گفت: شما می‌توانید فیلم بازی کنید؟ من با اشتیاق و جان‌ودل پذیرفتم. عاشق بازیگری هستم و بالاخره آقای کیانی من را کشف کرد. علی سرتیبی فرزند من، در تهران بهترین سینما را دارد و مرحوم رضا صدرعاملی پسرخاله من هستند و افتخار می‌کنم که از خانواده هنرمندان هستم.»

این بازیگر خوش‌ذوق می‌گوید: «بازیگران جوان، نوجوان و کودک باید با عشق وارد دنیای فیلم شوند و از جان‌ودل مایه بگذارند؛ مانند من که با جان‌ودل آمدم و بازی کردم.»

پروانه‌های قله‌نشین

ضمیمه روزنامه اصفهان‌زیبا - ویژه سی و پنجمین جشنواره بین‌المللی فیلم‌های کودکان و نوجوانان - مهر ۱۴۰۲

صمیمه روزنامه اصفهان زیبا - ویژه سی و پنجمین جشنواره بین المللی فیلم های کودکان و نوجوانان - مهر ۱۴۰۲

پروانه های قلعه نشین

لیخند فرشته ها

مریم نقیان
نویسنده

کادر درمان بیمارستان از حضور برنامه لیخند فرشته ها برای کودکان و نوجوانان خوشحال بودند و از حضور این برنامه استقبال کردند.

لیخند فرشته ها که از برنامه های جنبی سی و پنجمین جشنواره فیلم کودکان و نوجوانان اصفهان است، عصر دوشنبه در بیمارستان تخصصی کودکان و نوجوانان امام حسین (ع) اصفهان ویژه کودکان و نوجوانانی که در بیمارستان بستری بودند و توانایی شرکت در برنامه های جشنواره را نداشتند، برگزار شد. برنامه لیخند فرشته ها با حضور تن پوش عروسک ها بود.

رئیس اداره فرهنگی اجتماعی منطقه ۱۲ اصفهان هدف از برگزاری برنامه لیخند فرشته ها را دورنبودن بچه ها از فضای جشنواره فیلم کودک بیان کرد؛ چراکه جشنواره برای کودکان و نوجوانان است و آن ها که توانایی شرکت در جشنواره را نداشتند، جشنواره خودش مهمان آن ها شد.

مدیر روابط عمومی بیمارستان امام حسین (ع) باتوجه به برنامه جنبی جشنواره برای کودکان و نوجوانان بیمارستان بیان کرد: هر اتفاق فرهنگی در بیمارستان، رویدادی زیباست و برای بیمارانی که در بیمارستان روی تخت هستند، انجام چنین اقدامات فرهنگی می تواند یک قدم در بهتر شدن حال آنان بردارد. جشنواره کودک مخصوص کودکان و نوجوانان است و این بیمارستان هم مخصوص کودکان و نوجوانان بوده و تنها بیمارستان مخصوص کودک و نوجوان اصفهان است؛ به همین علت هرسال که جشنواره فیلم کودک در اصفهان برگزار می شود، برای کودکان و نوجوانان بیمارستان آکران فیلم را داشتیم؛ اما امسال شورش حال بهتری دارد و تلاش های بیشتری برای خوب کردن حال بچه ها انجام دادند. اتفاق های فرهنگی که سبب حال خوب بچه ها می شود، فقط به جشنواره فیلم کودکان و نوجوانان اختصاص پیدا نکند؛ در طول سال هم این اتفاق های خوب را در شهر رقم بزنیم؛ چراکه شهرداری اصفهان قدرت برگزاری رویداد های بزرگ فرهنگی را دارد.

رئیس بیمارستان امام حسین (ع) هم حضور برنامه جنبی جشنواره فیلم کودکان و نوجوانان را اتفاقی خوب دانست و گفت: بچه هایی که در بیمارستان هستند، برای درمان از محیط خانه دور بودند و این دوری سبب ناراحتی و افسردگی کودکان و نوجوانان می شود. اجرای این برنامه باعث می شود غم بودن در بیمارستان برای کودکان و

نوجوانان کمی کاهش پیدا کند و شاد شوند و شاد بودن کمک می کند تا آن ها سلامتی خود را سریع تر به دست آورند. او با تشکر از عوامل برگزارکننده برنامه درخواست کرد در طول سال بچه های این بیمارستان فراموش نشوند و حضور فعالیت های فرهنگی برای کودکان در بیمارستان مستمر باشد.

کادر درمان بیمارستان از حضور برنامه لیخند فرشته ها برای کودکان و نوجوانان خوشحال بودند و از حضور این برنامه استقبال کردند؛ اما تعدادی دلخور و ناراحت بودند. آن ها بیان کردند: این اتفاق بروحیه تعدادی از بچه ها اثر مثبت و بر تعدادی دیگر اثر منفی می گذارد. آن تعداد از کودکان بخشی از بیمارستان که باید مستمر دارو مصرف می کردند و قطع شدن این

داروها حتی به مدت یک ساعت هم به ضرر آن ها بود، اعلام کردند برنامه از طریق بلندگوهای بیمارستان باعث شد بچه ها ناآرامی کنند، مانع تزریق داروهای ضروری شان شده و والدین کودکان از این وضعیت شاک می شوند. کودکی که آگاهی ندارد حضور او در یک برنامه شاد و لذت بخش باعث آسیب دیدنش می شود، ناراحت است که دوستان او به برنامه رفته اند و او به خاطر بیماری که دارد، توانایی شرکت کردن در برنامه را ندارد.

مسئول درمان درباره کودکان تشنجی بیان کرد: آن ها هر لحظه ممکن است تشنج کنند. برنامه ای که خارج از بخش باشد، نظارت پرستاری روی آن نیست؛ برنامه هم در سالن آمفی تئاتر برگزار می شود و برای همه کودکان

مناسب نیست. او گفت: دو کودکی که باهم در یک اتاق بودند، یکی از آن ها برای جشن رفت و دیگری به خاطر شرایطش توانایی رفتن نداشت. کودکی که توانایی رفتن به جشن را داشت، خوشحال بود و آن که برای بیماری اش نمی توانست برود، ناراحت در تخت بود. این روش اشتباهی برای کودکان است. من چگونه کودک چهارساله را توجیه کنم که توانایی شرکت در برنامه را ندارد؟ آن ها کودک هستند؛ نه بزرگسال. ای کاش برنامه را به صورت عمومی اعلام نمی کردند تا کودکان و خانواده هایشان اذیت و ناراحت نشوند!

این اتفاق ها باعث شد که از مدبر روابط عمومی بیمارستان در رابطه با مشکل ایجاد شده برای کودکان سؤال کنیم. او بیان کرد: برای این کودکان راه حل داریم و با حضور افرادی از جشن، آن ها را در اتاق هایشان شگفت زده می کنیم تا

خبرنگار نوجوان

نگاه منتقد

سینگو

داستانی پرماجرا

«سینگو» خرتنگی کمیاب است که در بندرعباس، داستانی پرماجرا را برای «شفا» و خانواده اش رقم می زند. شفا، دختر بچه بازیگوش و سرسختی است که با آزاد کردن سینگوها خانواده اش را به دردرس بزرگی می اندازد؛ اما تلاش می کند تا دوباره او ضایع راه حالت قبلی باگرداند.

موسیقی، طراحی لباس، لهجه زیبای بندری و ایفای نقش نسبتاً مطلوب بازیگران، تماشاگر را با بافت و فضای بومی جزیره و مردم آن آشنا و همراه می کند. ترس، خوشحالی، اضطراب و آرامش به وسیله نماهای بسته بازیگران به خوبی انتقال داده و موجب هم ذات پنداری مخاطب با شخصیت ها می شود. تلاش، استقامت، دوستداری محیط زیست، مبارزه با زورگویی و مهم تر از همه، امید از جمله مضامینی است که درون مایه فیلم نامه را رقم زده است و می تواند برای کودک و بالاضح نوجوان آموزنده واقع شود. هرچند فیلم نامه نویس می توانست در پایان بندی و گره گشایی بهتر عمل کند، به خوبی از پس ایجاد تعلیق برآمده است. چالش های درونی شخصیت اصلی با فضا سازی خواب و رویا و چالش های بیرونی با رفتار و کنش دیگر شخصیت ها به تصویر کشیده شده است.

«در آغوش درخت» می خواهد با خانواده به اجتماع و سیاست برسد

کشورمان دارد و بر روحیه کودکان مؤثر است، کار کنیم و فیلم بسازیم. او تصریح کرد: به این معتقد هستم که «در آغوش درخت» فیلمی در قالب تکریم پدر و مادر و خانواده است؛ چیزی که همه دنیا دارند و روزی از آن محروم می شوند؛ درحالی که بسیار اهمیت دارد.

اصلی ترین کاراکتر در آغوش درخت، طها ۱۱ ساله با بازی اهورا لطفی است که علاقه زیادی به برادر پنج ساله اش آلیسان یا بازی رایان لطفی دارد و نمی خواهد اجازه دهد در تمرین دوری برادرش آسیب ببیند و اوست که فیلم را به مرزهای زیبایی و سادگی هدایت می کند و کارگردان سعی می کند با ایجاد فضایی شاعرانه حال او را توصیف کند.

تینا نجفی
خبرنگار نوجوان

در آغوش درخت فیلم ایرانی به کارگردانی و نویسندگی بابک خواجه پاشا و تهیه کنندگی محمدرضا مصباح و سجاد نصراللهی نسب و محصول ۱۴۰۱ است. این فیلم در بهمن ۱۴۰۱ در چهار ویکمین دوره جشنواره بین المللی فیلم فجر آکران شد و حال از جمله آثاری است که در سی و پنجمین جشنواره بین المللی فیلم های کودکان و نوجوانان به نمایش درآمده است. بابک لطفی خواجه پاشا، کارگردان این فیلم گفت: خانواده موضوعی است که باید اهمیت ویژه در جامعه ما پیدا کند و این موضوع همواره دغدغه من بوده است. ما می توانیم از خانواده به اجتماع و سیاست برسیم و باید روی مسئله طلاق که رشد فراوانی در

هوک؛ اجرایی که به کمک ایده نیامد

هدفمندانه پیش نمی رود. پیوند خوردن کودکی شیرهان به بزرگسالی او خام و کمی ناباورانه شکل می گیرد.

هم ذات پنداری در بخش اول فیلم با کودک بسیار خوب و درست شکل گرفته بود که نشان می دهد بازیگر کودک (شیرهان) به خوبی از پس نقش خود برآمده است. متأسفانه با روند فیلم، بازی ها به خصوص در قسمت دوم و با تقلید لهجه نادرست امیرمهدی زوله، کمی افت پیدا کرد و زمین خورد. کارگردان به شدت به دنبال پیدا کردن تکتی اخلاقی در این فیلم بوده و از درست پرداختن به فیلم نامه دور شده است و در آخر به یک پایان بندی غیرمنطقی می رسد.

شایسته عظیمی
خبرنگار نوجوان

هوک ساخته حسین ریگی است و داستانش روایت پسری است به نام شیرخان که وارد رشته بوکس می شود و در تلاش است که قهرمان این ورزش شود. فیلم در خطه سیستان و بلوچستان فیلم برداری شده و نشان می دهد که فیلمی بومی است و هر پلان زیبایی های بصری مخصوص به خود را دارد و کارگردان به خوبی ادای دینی به محل کودکی خودش کرده است. از همان ابتدای فیلم رابطه برادرانه و صمیمیت بین دو شخصیت اصلی برای ما مشهود است و این در نیمه اول فیلم به طور کامل تر پیدا است؛ هدف مشخص است و روایت یکدست پیش می رود. در بخش دوم فیلم از یکدستی خود کمی خارج می شود و روایت آن قدرها هم

دبیر و روزه نامه، معین مومنیان

مدیرعامل: احسان کیومرث سبغانی

تجزیه: زهرا قندهاری

طراح و آراژیسر: علیرضا مظاهری

طراحی: علی نصر آذرانی

لحظه به لحظه با جشنواره باسید کد بالا را اسکن کنید

eitca.com/esfibanews

اصفهان زیبا